

Församlingspastor Janne Hänninen i Vasa svenska församling och diakonissan Kirsi Valkeapää från Kallion seurakunta ser fram emot att påbörja katekumenatsverksamhet i sina respektive församlingar. Den största utmaningen ser de i att hitta rätt personer för grupperna och förmå dem att binda sig för ett år.

På väg mot en tro - tillsammans

Vuxenkatekumenatet är en vandring i kristendomen

Mira Strandberg

Kan man tro på Gud? Hur vet man att man gör det? Och vad betyder det i praktiken? Vuxenkatekumenatet med rötter i urkyrkan är en långsam upptäcktsfärd i trons värld. På dina villkor.

Hur pratar man om tro med intresserade vuxna som inte är så insatta i församlingens liv och kyrkans lära? Den frågan sysselsatte kollegerna **Lotta Rönngren** och **Birgitta Wendelius** i Västerås församling när de träffade konfirmandföräldrar och andra vuxna som undrade över vad kyrkan egentligen lär och varför.

– Det råkade sig att det ordnades en kurs med en präst från anglikanska kyrkan om att möta vuxna sökare. Där bekantade vi oss med vuxenkatekumenatet och tog med oss konceptet till vår församling, säger Lotta Rönngren, numera präst i Stockholm och verksam vid stiftsgården i Rättvik. Hon och Birgitta Wendelius höll nyligen en kurs i vuxenkatekumenatet på Lärkkulla i Karis där de delade med sig av sina erfarenheter.

– Vuxenkatekumenatet utgår från två principer: tro är process och kyrka är gemenskap. I en liten grupp vandrar sökare och kristna som vill dela sin tro tillsammans under ett år. De medverkandes erfarenheter och historia sätter agendan för samtalet, berättar Rönngren.

– Det är alltså fråga om ett slags tvärtom-förhållningssätt jämfört med många andra verksamhetsformer. Det finns inget färdigt material utan det blir olika för varje grupp, säger Wendelius.

Sökarna är redan kallade

I praktiken handlar vuxenkatekumenatet alltså om smågruppsverksamhet där en grupp träffas regelbundet under ett år och diskuterar det de själva vill veta mer

om. Verksamheten har sina rötter i urkyrkan, där en kristen som hunnit längre på trons väg vägledde en som var ny i tron. Den vägledde kallades för katekumen.

Församlingen svarar för att utbilda gruppleddare och medvandrare. Prästen finns som stöd i bakgrunden, men leder inte gruppsamtalen.

– De som söker står i centrum för frågeställningarna. Tanken är att de som kommer redan är kallade av Gud, de har en nyfikenhet och ett intresse som driver dem att knacka på kyrkporten. Den erfarenheten är viktig för oss som församling att ta vara på, för om vi gör det kommer den att förändra oss och vi kommer alla att växa, säger **Lotta Rönngren**.

Katekumenatsåret ramar in av fyra gudstjänster

där katekumenerna sätts in i församlingssammanhanget. Församlingsborna får en chans att träffa sökarna, prata med dem och få ett ansikte på vem deras förböner gäller. Samtidigt får katekumenerna lära känna sin församling och gudstjänstliturgin.

– Det är viktigt att sökarna ser sig själva i en helhet som heter församling, säger församlingspastor **Janne Hänninen** från Vasa svenska församling, som är den församling som kommit längst på katekumenatsvägen i Borgå stift.

Där har församlingen utbildat gruppleddare och medvandrare för en-två grupper och håller som bäst på med en introduktionsperiod i en katekumenatsgrupp. Om alla som visat sitt intresse binder sig vid ett katekumenatsår blir gruppen sju personer, tre katekumener, tre medvandrare och en gruppleddare.

– Vi är stadda på en långsam väg, nya intresserade får komma med ända till nyår. Man behöver inte anmäla sig och inte binda sig förrän vid välsignelsegudstjänsten på trettondagen, säger Hänninen.

Intresse finns, kunskap saknas

Varför behövs vuxenkatekumenatet i dag?

– För att det finns en andlig längtan i samhället. Jag

tror att alla har en andlig sida, och det måste vi få bejaka. Vi bär alla en längtan att höra till, säger Rönngren.

Också Janne Hänninen ser människors andliga behov som den viktigaste orsaken till att vuxenkatekumenatet behövs.

– Jag skrev min gradu om andlig vägledning och hade under den tiden en religiös kris. Genom bekantskapen med andlig vägledning och den gamla kyrkans terminologi och sätt att behandla tron fick jag ord för de känslor jag hade under krisen.

I den gamla kyrkan fick den kristna ställa frågor utgående från sin egen livssituation och sina egna funderingar.

– Den erfarenheten vill jag ge vidare åt folk som vill ställa frågor, säger han.

En annan orsak att bjuda

på samtal kring tro är helt enkelt brist på kunskap om kyrka och församlingens liv. I Finland har människor tack vare den välpridda konfirmandundervisningen en baskunskap om kristen tro, men något mer än grunderna kan de flesta inte.

– Vi lever i en liknande situation som urkyrkan. Då fanns många som inte visste vad kyrkans tro handlade om men blev intresserade och ville veta mer. I modern tid återuppstod katekumenatsverksamheten i Frankrike där sekulariseringen gått väldigt långt, säger Hänninen.

– Nu börjar också vi ha fått nog av materialism, den filosofin ger oss inga svar. Det blir bara tomhet kvar.

Den stora utmaningen är bara att nå ut till de rätta personerna, hitta sökarna.

– Egentligen borde vi gå ut till puber och andra ställen där människor rör sig och sitta där och diskutera. Folk kommer ju inte till kyrkan utan bär på sina frågor i vardagen.

– Vi erbjuder alla en möjlighet att diskutera sina frågor på en jämlik arena. Medvandrarna kan lära sig lika mycket som sökarna, och fördjupas i sin tro. De skall finnas bredvid sökarna, precis som Jesus som satte sig ner bredvid kvinnan vid brunnen och frågade vad han kunde göra för henne.

Birgitta Wendelius från Västerås församling och Lotta Rönngren från Stockholm har goda erfarenheter av katekumenatsverksamhet. – Om vi tar till vara det intresse sökarna visar kommer vi alla att växa, säger Rönngren.

Vuxenkatekumenatet inramas av fyra gudstjänster med olika teman. Den sista gudstjänsten är sändningsgudstjänsten, där sökarna får ge uttryck för vad de anser att deras uppgift i Guds rike är.